

V

І сквапно, нетерпливо рушив в путь
Долі стіною. Зразу міркував,
Що вхід десь близько, в думці укладав
Слова, як має ангела просити,
Та день минув, і чорна ніч минула,
Ще день, ще ніч, і ще, і ще, і ще —
Стіна тяглась мов в безконечну даль
І з півдня сонце крила перед ним,
А входу, як не видно, так не видно.

Та Каїн вже не піддавався розпуці,
Не кляв, не рвавсь. Чув він, як зневір'я,
Мов шакал той, ще здалека кружило
Довкола нього й супокій його
Тривожило, та добував всіх сил
І гнав сю темну змору проч від себе,
І йшов, і йшов. Чи тиждень, місяць, рік —
Не тямив. Звільна звикся з сутінком,
В котрім тонує, як лиш південний пруг
Минуло сонце, з видом того неба,
Розрізаного райською стіною
Наполовину від краю до краю.

Аж ось новий йому явився вид.
Серед пустині височенна, остра
Гора. Облитий світлом сонця шпиль
Купається в небесному лазурі,
І шоломом іскриться ледяним,
Аж сліпить очі. Нижче голі скали
Пошарпані стирчать, неначе зуби
Звіра страшеного, що грозить небу,
Ще нижче половини зеленіють,
А там ліси і темні дикі бори
Тонуть в тумані.

Зупинився Каїн.

Той вид його збентежив, на рій нових
Думок навів.

— Ні, не годен я,—

Сказав він сам до себе,— око в око
Стать перед ангелом, лице в лице
З ним розмовляти! Для таких, як я,
Позамуровувані райські брами!
Ніякі просьби, сльози, ані муки
Їх не відчинять! Боже, аж тепер
Я чую, що гріхом була моя
Гордая просьба, щоб ти показав
Мені свій рай! Одно, одно лишень
Позволь мені! Нехай на гору ту,
На той піднебний шпиль її сніжний
Я вилізу, і відтам, здалека
Нехай хоч раз на рай отсей погляну,—
А там суди мене, роби зо мною,
Що суд твій справедливий повелить!